

נכסים מרבה דאגה, נאר יעדער איינער וואלט זיך געוונטשן אַזעלכע צרות.

יוסף הוא מדת יסוד הנמשך מהדעת, וכל מה שהוא יותר שומר ברי"ק, מתברר יותר הדעת אצלו ומתרחב מוחו, ואז יכול יותר לראות גודל כבוד המלך, וממילא הוא צרה אצלו אם מתבונן ורואה במעשיו כמה פגם והאם כך נותנים כבוד להשי"ת. [תרצ"א]

יט. **פעם אחת** בא אליו בחור אחד שהיה לבוש שעון יד [ואז הלכו החסידים עם שעון כיס], ואמר לו מרן זי"ע אַז עס איז נישט דא קיין שלשלת איז נישט דא קיין וימאן...

יח. ויהי ה' את יוסף וגו'. איתא שכל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער, צריך להבין מהו הצער שהיה כאן, הלא אדרבא שמחה גדולה היא מאד. אולם הענין הוא כמאה"כ יוסיף דעת יוסיף מכאוב, על פי דברי החובת הלבבות: אם דאגות עולם הזה ימעיט, אם דאגות עולם הבא ירבה. וואס מער ער ווערט העכער און גרעסער, יותר ויותר יש לו מכאוב, שרואה כיצד הוא אינו עושה רצונו ית"ש, וכל מה שהוא עושה יותר, לבבו נשבר בקרבו יותר, כי רואה יותר כבוד המלך ומבין יותר גודל הפגם אם פגם רח"ל, ויש לו מכאוב מזה ונחשב אצלו לצרה, כמו שכתוב מרבה

פרשת מקץ

ותעניתים ושופכים דמם, אך הכל הוא 'סביבות ירושלים', ירושלים זהו הלב, ואין קובר' עס איז נישט דא ווער עס זאל אויף ברעכן די פנימיות הלב. והעצה לכל זה הוא לנסוע לצדיק. 'זריצוהו' את יוסף 'מן הבור' זהו צדיק, שמן בית האסורים יצא למלוך, שהצדיק קונה שלימות מן הדחקות, מן הבור ובית האסורים, ושם קונה הכל. והעצה של הצדיק היא להכין מימות השובע לימות הרעב, היינו שהשוטה שעזר לו השי"ת שנתגלה לו אור הוא שמח, ואין הוא מכין לימי החשכות כלום ולא יהיה לו אז שום אור, וכמאה"כ 'לא יחפוץ כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לכו' היינו כי בעת התגלות לכו הוא שמח ואינו מכין על

א. ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם. כתוב בספה"ק: 'מקץ שנתים ימים' אחר שעברו ימיו ושניו של האדם והוא ישן בהם ולא עשה בהם כלום, וזהו 'שנתים ימים'. ופרעה חולם' והיצר הרע הוא חזק מאד לג. ^{הערה} והנה עומד על היאור' שהוא חושב עוד בדעתו שהוא עומד על היאור, היינו שיש לו גיאיות הגם שאין לו במה להתגאות. והנה מן היאור עולות שבע פרות יפות מראה ובריאות וגו' ותאכלנה הפרות רעות המראה' וגו', היינו שמכל מעשיו אינו רואה כלום, כי הימים הרעים אכלו את הימים הטובים שעשה בהם טוב. בשם הבעש"ט הקדוש ל"ד: 'שפכו דמם כמים סביבות ירושלים ואין קובר', שיש שעושים סיגופים

לג. חולם מלשון חלים שהוא לשון בריא. לד. במקום אחר מובא בשם הרה"ק מלעכוויטש זי"ע.